

— Направи това, което направиха моитѣ другари — отвърна Караджата¹⁾ и въ очитѣ му заблѣстѣ чуденъ пламъкъ. — Стани хайдутинъ, събери се съ други хайдути и иди въ Балкана да се биешъ съ царския аскеръ. Тѣй повече ще наплашишъ читацитѣ.

— И тази добра, — прихна Гугуто. — Да отида въ Балкана, та да ме пречукатъ като куче! Ба, да прощавашъ, бай Стефане, ала ми е скъпъ живота . . . , Вие, като отидохте, какво направихте? Нищо. Кого уплашихте — никого. Само си пролѣхте кръвта . . .

— Ами Европа? — почти скачаи Караджата. Ранитѣ изглежда го заболяха много, защото лицето му се сгърчи.

— Лежи си, лежи си. — нѣжно го прехвана Гугуто и го намѣсти на възглавницитѣ. — Лежи и приказвай.

— За Европа те питамъ! — продължи ранениятъ. — Ти да не мислишъ, че тамъ хората нѣматъ сърдца, че тѣ не знаятъ, какъ страдаме тука? Когато излѣзатъ хайдути да се биятъ съ турцитѣ, на цѣла Европа вестниците започватъ да пишатъ. И Русия на часа наостря уши! Разбра ли? Тѣй само можемъ да си отмѣстимъ. Да накараме Русия да се хване съ агитѣ и да ги прогони въ Анадола.

¹⁾ Змей Горянинъ, Дунавътъ тече, ч. I, Свѣтлини и сѣнки. Библиотека български исторически романи. София, 1938, стр. 92—99.